

Előszó

Gyűlés a mennyben

ORLON MÁR DÖNTÖTT. A küldetés végső szakaszában nem fog új angyalcsapatot kiküldeni. Az elmúlt évben a föld rengeteget szenvedett. A csapatában lévő angyalokra, akik a szívügyes-bajos dolgaira szakosodtak, most sokkal nagyobb szükség volt mint valaha.

Szerte a földgolyón.

Orlon elfoglalta a helyét a terem elején, és szétáradt benne a bizonyosság. Ő ennek az angyalcsapatnak a vezetője, és jó döntést hozott. Ebben biztos volt. Amber és Beck. Jag és Aspyr. Az előttük álló időszakban mind a négyükre minden eddiginél nagyobb, intenzívebb küzdelem és kihívás vár. Mégis ők voltak a legmegfelelőbb angyalok az előttük álló borzalmas időszakban.

Orlon biztos volt ebben.

Nagyot sóhajtott. *Maradj erős!* – mondta magának. *Mind a négyüknek hinniük kell abban, hogy a küldetés lehetséges. Még most is.* Mennyei békesség árasztotta el. A terem üres volt, az angyalok

csak néhány perc múlva érkeznek. Orlon az ablak felé fordult, a ragyogó fény felé, amely beáradt az opálos üvegen, és betöltötte a termet.

Behunyta a szemét. *Segíts nekünk, Atyám! Ismered az aggályaimat.* Némi nehézséget jelent, ha ugyanazokat az angyalokat küldi ki. Így nagyobb esély van arra, hogy lelepleződnek. Ha az emberek felismerik őket, az azzal jár, hogy félbeszakadhatnak bizonyos események, amelyeknek meg kellene történniük. Amiknek meg kell történniük. Orlon felsóhajtott. *De Te, Istenem, mindezt tudod. Adj nekünk bölcsességet! Járj előttünk! Jézus nevében kérek, ámen.*

Megérkeztek az első angyalok. Kettesével, hármassával jöttek. Néhányuk halkán suttogott, sokan csendben voltak. Higgadtan. Bár teljességgel nem ismerték az előttük álló kihívásokat, annyit azonban tudtak, hogy még sosem forgott ennyi minden kockán.

Amber, Beck, Jag és Aspyn a terem elején foglaltak helyet. Korán érkeztek, hisz ők voltak azok, akiket már érzelmileg is mélyen érintettek az eddig történtek. Amikor az összes angyal helyet foglalt, Orlon némán várt még néhány pillanatig. *Köszönöm Istenem ezt a csapatot!* Mihez kezdene a Föld nélkülük?

Majd kihúzta magát:

– Tudjátok, miért vagytok itt. Mihály értesített arról, hogy az Atya felkészült ennek a nagyszerű küldetésnek az utolsó szakaszára, melynek Tyler Ames, Sami Dawson, Mary Catherine és Marcus Dillinger is a részese.

Az angyalok közül néhányan bólintottak. Négyen, akik már részt vettek ezekben a küldetésekben közelebb hajoltak, és teljes erejükből koncentráltak.

– Emlékeztek arra, hogy végső soron egy gyermek élete forog kockán. Olyan gyermeké, akiből kiváló tanító válik majd, amikor felnő. Dallas Garner lesz a neve, és visszafordítja az Egyesült Államokban élő emberek szívét az Atyához. – Orlon szünetet tartott.

Egyértelműnek kell lennie. – A gyermek evangelista lesz, remek tanító. Olyan, mint C. S. Lewis volt, vagy Billy Graham. Szilárdan áll majd Isten Igéjén. – Orlon habozott. – Tanításai az egész világ figyelmét megragadják majd, különösen az amerikaiakét.

Orlon pár lépést tett az ablak felé, a menny kristálykék eget fürkészte. Megfordult, és ismét az angyalokkal szemben állt.

– Volt olyan idő, amikor Krisztus amerikai követői az egész világ számára példát adtak szeretetből és igazságból. – Érezte, amint az előttük álló küldetés súlya ránehezedik. – Az emberek mára elfordultak az igazságtól. Dallas Garner segít majd ennek a nemzedéknek visszatérni Isten ígétéhez. – Szünetet tartott. – Ha egyáltalán... megszületik.

Orlon szavainak súlya látszólag ott nehezedett a teremben lévő összes angyal vállán.

Orlon elmagyarázta, hogy mind a négy embernek együtt és életben kell maradnia, az ellenség azon erőfeszítései ellenére, hogy szétválassza őket. Különben a küldetés kudarcba fullad. Ebben a szakaszban élet-halál a tét, ám nem úgy, ahogyan az ezt megelőzően történt.

Visszament az emelvényhez, és a jegyzeteibe nézett.

– Korábban Jag és Aspyn az embereinkkel szemben álló bandák erőszakosságával és gyilkos kísérleteivel került szembe. Ezúttal a fenyegetések véletlenszerűek és halálosak lesznek. Baleseteket terveznek mind a négyük ellen. A legnagyobb veszélyt azonban maga Mary Catherine hordozza. A szíve miatt.

Orlon elmagyarázta, hogy a fő gondot az okozza, hogy Mary Catherine még mindig el akar menni Afrikába.

– Pedig ott sok veszély leselkedik rá.

A teremben nyugtalan várakozás uralkodott. Az angyalok cselekedni akartak. Így lettek megalkotva. Orlon kilépett az emelvény mögül, és elszánt hangon folytatta.

– Eldöntöttem, hogy melyik angyalcapatot küldöm el.

Pár angyal pislogott, meglepetten néztek körül a teremben. Az angyalok rendszerint önként jelentkeztek az adott küldetésre. De ezúttal más volt a helyzet.

Orlon a terem elején ülő angyalokhoz fordult.

– Amber, Beck, Jag és Aspyn. Ti jól ismeritek ezeket az embereket. Tanulmányoztátok őket, imádkoztatok értük, mellettük voltatok, és közbeléptetek az érdekükben. Sírtatok felettük.

Az arcukra kiült megdöbbenés szent eltökéltséggé változott át. Kihúzták magukat ültükben, és figyelmüket Orlonra összpontosították.

– A küldetés utolsó szakaszában mind a négyen részt vesztek. Gyakran találkoztok majd, és eldöntitek, hogy melyikőtök a legalkalmasabb az adott helyzethez.

Jag három társára nézett, majd mindannyian egyetértően bólintottak.

– Készen állunk!

Orlon körbepillantott a termen a többi angyalra.

– Mi sem maradunk tétlenül a mennyben. – Pár lépést tett a csoport felé. – A földön élő emberek minden egyes nappal többet szenvednek! A hét végére az itt jelenlévő angyalok mindegyike Angyaljárás-küldetésben fog részt venni.

Jónéhány angyal összenézett. Ez határozottan eltért az eddig megszokottól.

Orlon gyors lélegzetet vett. Eljött a cselekvés ideje.

– Most pedig imádkozzunk!

Az angyalok szerte a teremben behunyták a szemüket, és meghajtották a fejüket. Néhányan az Atya felé emelték kezüket, mások arcukat fordították a fény felé. Az imát követően Orlon Beckkel, Amberrel, Jaggel és Aspynnel a hátsó ajtóhoz ment.

– Ez lesz az eddigi legnehezebb küldetésetek. – A szemükbe

nézett. – Folyton imádkoztatok, és higgyetek!

A négy angyal készen állt, eltökéltek voltak. Amikor kiléptek a teremből Orlon csendben az Atyához fohászzkodott a négy angyal sikeréért, annak ellenére hogy a küldetés látszólag kudarcra volt ítélve. Dallas Garneréért is imádkozott, a gyermekért, akinek az élete volt a tét.

S a nemzedékért, akiknek máskülönben esélyük sem lehet a szabadulásra.

NÉGY ÜRES SZÉK állt egymással szemben a szomszédos teremben.

Amikor beléptek Jag vette át az irányítást, és becsukta maguk mögött az ajtót. A falakon körben ablakok voltak, a helyet eláraszotta a világosság és a békesség.

Helyet foglaltak, miközben Jag a társait fürkészte.

– Meglepődtetek?

Beck hátradőlt. Az ablakon beáradó fénycsóvák cikáztak zöld szemekben. Egyértelműen meglepetten sóhajtott:

– Ledöbbsentem!

– Igaz, hogy mi ismerjük leginkább ezeket az embereket – Amber aggódva túrt hosszú, aranyvörös hajába –, de ha gyanakodni kezdenek, az megváltoztathatja a döntéseiket. Rendkívül diszkrétnek kell maradnunk!

Jag bólintott.

– A diszkréción kulcsfontosságú. – A térdére könyökölt, és közelebb hajolt a többiekhez. – Ki kell dolgoznunk a stratégiát.

– Minden egyes percre! – Aspyn keresztbefonta a karjait. Mindannyiuk közül ő volt a legjáratosabb az utcai viselkedés terén. – Vállalom ezt a küldetést, de kockázatos. – Először Amberre,

majd Jagre és Beckre pillantott. – És van egy pár aggályom...

Aspyn felsóhajtott.

– Nem lesz egyszerű!

– Emlékezzetek, mit mondott Orlon! – folytatta Beck összeszűkülő szemmel. – A gyermek megszületésére csupán két százalék esély van. Tehát nagy az esélye, hogy elbukunk!

A csend egy percig sűrű ködként telepedett a teremre, majd Jag felállt, és föléjük tornyosulva kihúzta magát.

– Ha ilyen gyatrák az esélyeink, akkor jobb, ha erre a küldetésre sokkal inkább felkészülünk, mint eddig valaha! – Érezte magában a fokozódó elszántságot. – Elkötelezetten imádkozunk, és mindig fedezzük egymást!

Jag leült, a lelkét elárasztotta az erő.

– A következőt tesszük. – Már maga előtt látta a küldetést. – Kezdjük Mary Catherine-nel.

Egy órával később már kész volt a tervük. Természetesen nagy kockázattal járt, ám Jag egyetlen olyan Angyaljárás-küldetésben sem vett részt, amely ne lett volna kockázatos. A mostani azonban minden eddiginél veszélyesebb lesz. Délután elhagyják a Menyvetet, és másnap reggel már kezdik is a küldetést. Jag hálás volt, hogy mihamarabb cselekedhetnek.

Minden egyes óra fontos lehet – és nem csupán a megbízatásuk miatt!

Az egész emberiségre nézve is.

1.

BECK ÁTKELT AZ ÓCEÁN SUGÁRÚTON. Mögötte azúrkéken terült el a tenger.

A szíve telve volt elhatározással. A csapat úgy döntött, hogy elsőként ő vág neki a feladatnak, és ő készen állt. Izgatott volt. Mostanra már a Santa Monica körúton sétált kelet felé, a ragyogó kaliforniai napfelkelte irányába. Már csak néhány háztömb választotta el Mary Catherine lakásától.

Az árnyékos oldalon haladt.

Laza rövidnadrágban és ujjatlan pólóban volt, papucsot és napszemüveget viselt. Az egyik vállán kopott, fekete hátizsákot cipelt. *Lassíts!* – mondta magának. *Épp olyan vagy, mint a többi szörfös, aki reggelizni indul a partról.*

Az egyik halétterem kirakatában megpillantotta tükörképét. Barna karja edzettnek tűnt és sportosnak. Mintha a hullámok meghódításával töltené a napjait. Senki sem gyanítaná, hogy valójában angyal.

Pár perc múlva odaért a lány lakásához, és azonnal észrevette a kocsiját, a régi Hyundai-t. Beck szétnézett az utcán. Több haj-

léktalan ült összehúzódva a közeli padokon, vagy az épületeknek dőlve. Látszólag egyikük sem vette észre.

Megállt, letette hátizsákját, és elővett belőle egy szelepej-kulcsot. A terv kezdeti lépése kiváló volt, még akkor is, ha Mary Catherine számára talán némi frusztráltsággal jár. De szükség volt rá. A Hyundai jobb hátsó kerekének szelepeire könnyedén rácsuszszant a kulcs. A levegő kiáramlását sziszegő hang jelezte. Mikor a hátsókerék már nyilvánvalóan leengedett, Beck az első kerekek felé vette az irányt.

Ám ekkor néhány rendőr fordult be a sarkon, és felé tartottak. Beck szíve egyre hevesebben vert. *Gyerünk Jag, segítened kell!* Felállt, de nem volt biztos abban, hogy a rendőrök meglátták. Ugyanabban a pillanatban egy másik, magas, szőke, gladiátor alkatú rendőr lépett ki egy kapualjból, és az előző két rendőr felé indult.

Jag volt az.

Beck láthatóan megnyugodott. Hallotta, ahogy Jag barátságos, magabiztos hangon beszélget a rendőrökkel. Nem értette tisztán a szavakat, ám ez nem is számított. Jag feltartóztatja őket addig, amíg Beck befejezi a feladatát.

Gyorsan dolgozott, és alig egy perc alatt mindkét jobb oldali kerék teljesen lapos lett. Így már jó lesz. Mary Catherine-nek biztos nincs két pótkereke. Beck eltette a szelepkulcsot, vállára vette a hátizsákot, és a part felé fordult. A part menti bicikliúton befordult egy felkapott kerékpárúzet mellett, majd el is tűnt.

MARY CATHERINE KEZDETT KIFUTNI AZ IDŐBŐL. Pedig utoljára még érezni akarta bőrén az óceán vizének simogatását; ezért ma korán kelt.

Két hét múlva indul Afrikába – akkor is, ha mások ezzel nem értenek egyet. Ugandában már nem szörfözhet többé ilyen csodás tavaszi reggeleken. Ott nem sétálhat végig a parton.

A mai nap viszont tökéletes volt ehhez! Március eleje, amikor Santa Monica fölött parányi köd sem lebegett. Ragyogóan napos ég és hűvös tengeri szellő várta. Tegnap este a lakótársa, Sami még ébren akart maradni beszélgetni, de Mary Catherine korán visszavonult. Amióta egészségi állapota rosszabbra fordult már sétálni is alig volt energiája.

Ma reggel Sami sem csatlakozott hozzá, mivel már elment egy korai megbeszélésre a Chairos Ifjúsági Központba. Ez azonban nem jelentett gondot Mary Catherine-nek. Minél több ideje lesz egyedül a parton, annál jobb! Rengeteg megbeszélőnivalója volt Istennel, és sok mindent át kellett gondolnia.

Már alig várta, hogy a talpa alatt érezze a homokot.

Felvette búvárruháját, megragadta a táskáját és egy törölközőt, majd végigsietett a lakáson. Az előszobaszekrényből kivette a szörfdeszkáját, és a kocsijához indult.

Amint kilépett, megállt. A kocsni kerekerei teljesen leeresztettek.

– Nem! – tört fel belőle a sóhaj, amint közelebb lépett. – Na, ne már! – nézett körül a kocsni körül. Sem törött üveg, sem fémdarabok. Miért épp most történik ez?!

Kocsni nélkül nem tud lejutni a partra, pedig ma lett volna rá ideje. A munkahelyén hetente egyszer mindenki később kezdhetett, így ma elég lett volna később beérnie. Már csak egyszer lesz ilyen alkalom, és az is csak akkor, ha időben végez a projektjeivel.

Visszavitte a lakásba a cuccait, és a földre dobta őket. Eszméletlenül csalódott volt. Ha nem fáradna el olyan hamar, akár le is sétálhatna a partra. Ám a munkanapján nem vállalhatta ezt a kockázatot. Talán a hét folyamán valamikor mégis eljut majd. Talán egy délután. Miután megjavítják a kocsni kerekkeit.

Mary Catherine felhívott egy vontató céget, az ágya mellett megtalálta a naplóját, és készített magának egy csésze koffeinmentes teát. Leült a kis konyhaasztal mellé, és az erőtlen forró italra bámult. A kávéról is le kellett mondania. A koffein felgyorsította a szívverését.

Mary Catherine behunyta a szemét.

Tétován a naplójára nézett. A napló egyike volt legközelebbi barátainak. Kinyitotta, és meglátta, amit tegnap írt. Amióta csak az eszét tudta naplót vezetett. A napló nem napi beszámolókból állt, hanem álmainak és céljainak feljegyzéseiből. Leírta mindazt, amit a Bibliából tanult, és a bölcsességet, amit az Istennel töltött csendes pillanatokban kapott.

Mostanában azonban fordulat állt be naplóbejegyzéseiben. Egyre többet írt azokról a dolgokról, amiket soha nem lát majd. Az esküvőjéről, ami soha nem valósul meg. Gyermekéről, akiket sosem tarthat a karjaiban. Az érzéseiről is írt. Az Ugandában rá váró félelmekről és izgalomról, és arról, mennyire hiányzik neki Marcus Dillinger.

Ezek a dolgok felemésztették.

Nagy esély van rá, hogy soha többé nem találkozik Marcuszal. Bár a férfi még mindig küldött neki e-maileket és üzeneteket Phoenixből, a tavaszi edzés helyszínéről. Néha válaszolt is ezekre. Különösen akkor, amikor visszaemlékezett a férfi érintésére és ölelésére, és amikor ismét érezni vélte csókját.

Mary Catherine belekortyolt a teájába. Az előtte álló napok könnyebben telnének, ha elfeledkezhetne róla. Ám Marcus Dillingert elfelejteni olyan lenne, mintha elfelejtene lélegezni: lehetetlen! Bármennyire is próbálta.

Pedig a férfival legalább igazán átélte, milyen érzés szerelmesnek lenni – ha csak egy pillanatra is.

Ezt sem fogja átélni többé.

Mary Catherine a következő lap tetején kezdte az írást: Mit kell tennem mielőtt Afrikába utazom? Alá rövid listát firkantott:

Beadatni az oltásokat, és kiíratni a szívgyógyszert.

Felhívni anyát és apát.

Tanszereket vásárolni az árvaházi gyerekeknek.

Szünetet tartott.

Nem így akarta tölteni a reggelt. Nem volt szüksége listára ahhoz, hogy tudja, mi mindent kell tennie, mielőtt Afrikába utazik. Lapozott, és tollát az első sorra helyezte. A szívében álmok és remények, kétségek és félelmek keringtek. Nem volt ideje holmi listákra.

S ezzel szívének minden gondolata ömleni kezdett a papírra.

Néha behunyom a szemem, és ismét ott vagyok. Érzem a talpam alatt ropogó deszkákat, és újra ott táncolok a teraszon Marcusszal. A karjában tart, halk nevetése betölti a lelkem. Az éjszakai égen ragyognak a csillagok, a bőrömmön érzem a lehetét, ajkamon az ajkát. Minden erőmmel próbálom megragadni a pillanatot, be akarom vésni a szívem egy olyan zugába, ahonnan újra átélhetem mindezt, amikor csak akarom. Az igazság az, hogy magányos vagyok és félek. Marcus elment, és soha többé nem találkozunk. Az a pár nap pedig, amim még hátra van, kifolyik az ujjaim között.

Mary Catherine behunyta a szemét. Isten talán megengedi, hogy elevenen éljen tovább ez az emléke akár az utolsó órájáig. S mivel erre akár már ebben az évben sor kerülhet, nagy elszántsággal próbált meg ragaszkodni élete legvidámabb és legcsodálatosabb pillanataihoz.

Olyanokhoz, mint amilyenek a ma reggelnek kellett volna lennie a parton.

Mit számít, hogy az orvosa eltiltotta az óceántól?! Csak mert túl megterhelő... Túl nagy adrenalin-löket... Szedi a gyógyszert, ami előkészíti a szívét a szívatültetésre, ám évekbe is telhet, mire akad egy szívdonor. De vigyáznia kell magára, minden esélyt meg kell adnia önmagának arra, hogy eléljen addig, amíg szívét nem kap! Ha tönkreteszi a szívét mielőtt donort találnak, akkor... nos, akkor hazaköltözik a mennybe, és minden reggelt a parton tölt!

Örökre.

Csak akkor esélye sincs arra, hogy még egyszer találkozzon Marcusszal.

Mary Catherine elolvasta, amit írt. Különben is, miért menekül el Afrikába? Talán inkább Phoenixbe kellene mennie. Oda-sétálna Marcushoz az edzés szünetében, és megmondaná neki, hogy tévedett, amikor a remény legcsekélyebb esélye nélkül elküldte őt. Tévedett, amikor azt gondolta, hogy köztük soha nem történhet semmi.

Amint ez az őrült ötlet megfogalmazódott benne, már el is hessegette. Akkor is, és most is ugyanaz volt az ok: haldoklott. Más lenne a helyzet, ha a hír érkezésekor már jártak volna Marcusszal. Abban az esetben nem tagadhatta volna meg tőle a lehetőséget, hogy együtt menjenek keresztül az előttük álló időszakon, ha a férfi is vállalta volna.

De nem jártak együtt. Marcus mostanában talált rá az Istennel való kapcsolatra, nemrég ébredt csak rá, hogy mi igazán fontos az életben. Olyan szerelmesre van szüksége, aki majd végig tudja kíséni a hit útján. Valakire, aki mellette áll, amint telnek az évek.

Nem olyasvalakire, akinek új szív kell.

Ismét írni kezdett.

A szerelem nem része Isten tervének az életemre. Sosem volt az. Nem olyan lány voltam, akinél sorban álltak a fiúk, csak azért, hogy felkeltsék az érdeklődését. Hiteles fiúk... Fiúk, akik szeretik Jézust... Ilyenek nem jártak az iskolámba, és a főiskolára sem.

Elgondolkodott egy pillanatra. Természetesen randizott olykor-olykor, ám egyetlen fiút sem vett komolyan.

Egészen Marcus Dillingerig.

A Los Angeles Dodgers sztár dobójátékosa. Minden férfi közül épp ő! Elhessegette magától Marcus képét, s még egyszer tolat ragadott. *Elegendő a Te szereteted. Tényleg az. Köszönöm Neked ezt, Uram!*

Mary Catherine szája sarkában mosoly bujkált. Mély levegőt vett, és a lehető legvalóságosabb módon érezte Isten jelenlétét. *Nézd, mennyi mindent tettem, Uram! S mindent azért, mert hagytad, hogy éljek! Hogy igazán éljek.* Ismét behunyta a szemét, és maga előtt látta, amint a Castaic tó közelében lévő mező fölött ejtőernyőzik, végigbiciklizik az Ocean sugárúton, s a part menti, több száz kilométernyi bicikliúton a Will Rogers étteremtől egészen a Redondóig. Megtudhatta, mit jelent az arcán érezni a nap fényét, hajában a tengeri fuvallatot.

Delfinekkal úszhatott együtt, és hosszan szemlélhette a horizontot. Másodikosokat taníthatott a gyülekezetben, és idős emberek ágya mellett ülhetett a Santa Monica-beli nyári elfekvőben. Külföldön is többször járhatott, hogy megossa az emberekkel Jézus reménységét.

Igen, Isten valóban gazdag étellel ajándékozta meg. Mary Catherine nem panaszkodhat amiatt, hogy kifut az időből. Akármilyen szomorú is az előtte álló hat hónap, nem epekedhet azután, amije sosem lesz. A szeretet után, amit sosem ismerhet meg.

Ehelyett letáborozik azok mellett az emlékek mellett, amiket Isten már megadott neki, s amilyen életet eddig élhetett. Vannak emberek, akik egy percre sem élhetik át azt a csodálatos életet, amit ő már átélt!

A lap alján tovább folytatta az írást.

S azokat az álmokat illetően, amelyek már sosem valósulnak meg... talán hagyod majd Istenem, hogy éjjel, álmomban éljem át őket. A leírhatatlan örömét annak, hogy szemtől-szembe állhatok egy olyan férfival, mint Marcus, és örökké tartó ígéretet tehetek neki. Saját újszülöttem drága melegét, amint a karomban tartom, vagy azt, hogy életem szerelme mellett öregszem meg.

Együtt szeretve Téged és az embereket száz évig!

Uram, ha hagyod, hogy átéljem mindezt az álmaimban, az már elég lesz. Ígérem. Nem sírok, nem panaszkodom, nem kételkedem. Örökre a Tiéd vagyok. Függetlenül attól, hány napot szánsz még nekem.

Még egy kaland állt előtte: egy olyan álom, ami ténylegesen meg is valósul. Az az álma, hogy Afrikába megy. Az ugandai árvaház épp, hogy megnyílt, s máris negyvenhárom gyermek nevezhet-e az otthonának. Mary Catherine megszervezi majd a teendőket, biztosítva az ételt és az iskoláztatást. Tanítani fog, felvesz több tanárt és gondozót a gyerekek mellé. Megbizonyosodik afelől, hogy az árvaház kiválóan fog működni.

Pontosan tudta, mit kell tennie. Isten adta neki ezt a küldetést, efelől kétsége sem volt.

Kinyitotta a szemét. Régen, amikor még egyetlen fiú sem érdeklődött iránta, amikor senki nem vitte el a végzős bálba, mialatt a barátnői már mind megtalálták azt a különleges valakit, Mary Catherine alkut kötött Istennel.

Akár szerelem nélkül is képes leélni az életét egészed addig, amíg ott élhet, ahol valóban szeretne. S mióta elment a legelső afrikai missziós útjára jól tudta, hogy ez a hely Uganda lesz. Néha abban reménykedett, hátha több évig is ott élhet, befektethet az ottani emberek életébe, megismertetheti velük Jézus üdvösségét, és célt adhat nekik. Szerette volna megtanítani őket különféle szakmákra, kutakat ásni tiszta víz után kutatva, és egy esélyesebb jövő érdekében taníttatni őket.

Azért költözött Los Angelesbe, hogy változtasson a jövőn, és pénzt gyűjtsön, mielőtt Afrikába megy. Azt azonban nem tudta, hogy valójában milyen kevés ideje van hátra.

Készüléke üzenetet jelzett. Samitól jött:

Milyen volt a part?

Mary Catherine büntudatot érzett. Ez is bántotta. Elmondta ugyan Saminek, hogy milyen állapotban van a szívbillentyűje, arról azonban barátnőjének fogalma sem volt, hogy donor nélkül talán már egy éve sincs hátra.

Az orvosán kívül más nem tudta ezt az információt. Még a szüleinek sem mondta el, bár velük így vagy úgy, mégis tudatnia kell. Talán majd közvetlenül az afrikai útja előtt. A gond csak az, hogy nem akarta, hogy a szülei és a legjobb barátja sajnálják vagy aggódjanak felőle. Azt akarta, hogy higgyenek útja sikerében, és csodáért imádkozzanak. S ha mégsem történik vele csoda, akkor örvendezzenek azon, mennyire teljes életet élt.

Mary Catherine megígérte az orvosának, hogy Samivel hamarosan tudatja a hírt függetlenül attól, hogy milyen lesz a fogadtatás. Legalább neki el kell mondania, s aztán megígérteti vele, hogy ne mondja el se Tylernek, se Marcusnak. Abból semmi jó nem származna, ha tudnák, mennyire beteg! Tylernek az előtte álló baseballszezonra kell összpontosítania.

Ha azonban Afrikában mégis történne valami, legalább egy barátjának tudnia kell az igazságot, aki vészhelyzet esetén tudatja a kardiológusával, mi történt. Sami lesz ez a barát. Akkor is, ha Mary Catherine-nek egyáltalán nem fűlik hozzá a foga, hogy elmondja neki.

Becsukta a naplóját. Még mindig maga előtt látta dr. Cohen aggódó tekintetét, amikor elmondta neki, hogy hat hónapot komolyan Afrikában szándékozik tölteni. Az orvos megpróbálta lebeszélni erről, de végül beleegyezett. Hat hónap, egy nappal sem több, és az is csak akkor, ha könnyűszerrel haza tud jutni, ha az állapota rosszabbra fordulna.

S ezalatt a néhány hónap alatt, amelyek életének látszólag utolsó hónapjai, követi az egyetlen álmot, ami még megvalósulhat. Azt az álmát, hogy árvákon segít. S éjjelente, amikor az afrikai szavanna furcsa zörejei nem hagyják majd aludni, megengedi magának, hogy a gondolataiban visszatérjen. Vissza, Marcus Dillingerhez, s ahhoz a szerelemhez, ami csak akkor válik lehetségessé, amikor elalszik.

Az álmaiban.